

POSTANOWIENIE

27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. B. i R. P.

przeciwko G. R.

z udziałem interwenienta ubocznego P. spółki akcyjnej w K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. B. i R. P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 22 czerwca 2022 r., I ACa 355/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

[PG]

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 22 czerwca 2022 r. (sygn. akt I ACa 355/21) pełnomocnik powodów – M. B. i R. P. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odnosząc się sformułowanego w skardze kasacyjnej powodów wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nawiązuje do instytucji przesądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c. i stanowi jej dopełnienie. Jest to zatem obowiązek nałożony na skarżącego, polegający na wykazaniu argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest, zatem, przedstawienie odpowiedniego wywodu jurydycznego, argumentów świadczących o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. W judykaturze wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Nadto należy dodać, że w orzecznictwie tego Sądu wskazano też, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., którą powołali skarżący, zachodzi wówczas, kiedy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez

głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.).

Tymczasem wbrew zapatrywaniom skarżących zawartych w ich skardze kasacyjnej nie powołali oni, zdaniem Sądu Najwyższego, argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje – w sposób przyjęty w orzecnictwie Sądu Najwyższego - aby w następstwie naruszenia powołanych w zarzutach skargi kasacyjnej przepisów prawa procesowego i materialnego doszło do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia przez sąd drugiej instancji, co czyniłoby skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną. Skarżący dążą do zakwestionowania zasadności wyroku sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie opierało się na ustaleniach faktycznych poczynionych na podstawie dowodu z opinii biegłego przeprowadzonej w sprawie co do wysokości szkody doznanej przez powodów. Kwestionowanie zasadności tak dokonanych ustaleń czy też polemika z zasadnością odmowy dopuszczenia przez sąd *meriti* dowodu z opinii kolejnego biegłego w związku z wątpliwościami wywołanymi złożoną opinią prywatną nie przesądzają o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, gdyż nierozzerwalnie wiążą się z polemiką z oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji oraz dokonanymi przez ten Sąd na tej podstawie ustaleniami faktycznymi. Kontrola Sądu

Najwyższego w tym zakresie w postępowaniu kasacyjnym jest wyłączona z uwagi na normę wyrażoną w art. 398³ § 3 k.p.c. Ubocznie tylko wskazać należy, że skarga kasacyjna jest skierowana przeciwko orzeczeniu sądu drugiej instancji. Z tej przyczyny należy wskazać przepisy, które mają zastosowanie do sądu drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym. Tymczasem zarzuty skargi kasacyjnej sformułowane w odniesieniu do uzasadnienia sądu drugiej instancji nie przywołują właściwych przepisów regulujących elementy uzasadnienia sądu drugiej instancji (art. 327¹ k.p.c. – dotyczy uzasadnienia sądu pierwszej instancji, a art. 328 § 2 k.p.c. w chwili wyrokowania przez Sąd drugiej instancji nie określał już treści, jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku, w tym sądu drugiej instancji). Dodać także należy, że podstawą oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego sformułowanych w skardze kasacyjnej jest stan faktyczny ustalony w sprawie, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a nie stan faktyczny sprawy, który zdaniem strony skarżącej powinien zostać ustalony w sprawie. Z tych, wyżej wymienionych, przyczyn Sąd Najwyższy przyjął, że powodowie nie wykazali w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że zachodzi wskazana w niej ustawowa przyczyna uzasadniająca jej przyjęcie.

Wskazać też należy, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c., przyjmując zasadę odpowiedzialności powodów za wynik postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[SOP]

[ms]

